

— kan komme et Par Timer for sent med Lejen, og saa er Fogeden, uanset sine humane Tilbøjeligheder, pligtig at foretage Udsættelsesforretningen.

Men det er endda ikke det værste; i Slutningen af Ændringsforslagets Afsnit 2 slaar Forslagsstillerne selv Benene fuldstændig bort under det, som skulde være det humane i Bestemmelsen, idet der staar: „Indeholder en Lejekontrakt herimod stridende Bestemmelser, betragtes de som uskrevne, medmindre Ejeren forinden sidste Forfaldsdag har tilkendegivet Lejeren, at Lejen vilde blive krævet betalt til den bestemte Dag“. Hvis denne Mindretalsændring blev vedtaget, vilde det have til Følge, at alle de Ejere, som er imod den humane Praksis, der har udviklet sig, straks vilde sige til deres Lejere: Fra i Dag gaar det ikke længere at komme for sent med Huslejen, den vil blive krævet betalt lige paa Minutten! Og saa vil den humane Praksis, som har udviklet sig, være ganske umuligjort. Jeg antager, at Tingets ærede Medlemmer deraf vil forstaa, at det er af gode Grunde, Flertallet ikke har kunnet tiltræde dette bestikkende Ændringsforslag, og at der er lige saa gode Grunde for, at man indstændig maa fraaade at vedtage den, thi det vilde blive skæbnesvangert for en Mængde Lejere blandt Arbejdere og Smaafolk. Det omtalte Ændringsforslag, hvorefter Husejerne ligefrem skulde have Ret til, ja, man kan næsten sige, skulde være forpligtede til at paalægge visse Procenter af Lejen uden om Nævnets Bestemmelser, vilde komme til at virke som en direkte Opfordring til Huslejens Fordyrelse, altsaa stik imod det, som denne Lov skulde tilsigte.

Jeg vil endnu gøre et Par Bemærkninger om Mindretallets Ændringsforslag angaaende Lovens Varighed. Den højtærede Minister har jo nu under visse Forudsætninger tiltraadt, at Varigheden indskrænkes, og for saa vidt kan dette maaske ogsaa være heldigt, som den højtærede Minister vistnok har Ret, naar han gaar ud fra, at fra den store Del af Befolkningen, som har Interesse i denne Lovgivning, vil der, hvis dette Lovforslag forringes nævneværdigt, i Løbet af forholdsvis kort Tid bliver rejst saa stærke Krav, at selv de konservative Partier bliver nødt til at tage Hensyn dertil, og i saa Fald kan det være heldigt, at Loven ikke gælder saa længe. Det forekommer mig imidlertid, at det er for stor en Ængstelse, det konservative Mindretal lægger for Dagen, naar det forlanger Lovens Varighed forkortet, thi

man maa huske, at i selve Lovforslaget er der i § 1 den Bestemmelse, at et Kommunalraad i en Kommune, hvor der er nedsat Nævn, naar som helst kan ophæve dette og altsaa sætte hele Loven ud af Funktion i Kommunen, og desuden er der i § 21 den Bestemmelse, at uanset Gyldighedsfristen kan Loven forinden ophæves ved kgl. Resolution, hvis der findes Anledning dertil. Man skulde virkelig synes, at dette maatte være Ventiler nok for det konservative Mindretal, saa at det ikke desuden behøvede at kræve, at Loven kun maatte gælde godt et Aars Tid.

Formanden: Da Landstinget i Morgen er indvarslet til Møde med denne Sag som eneste Sag paa sin Dagsorden, vilde det være meget ønskeligt, om man allerede i Dag kunde føre Sagen igennem her i Tinget, og da Udvalget ogsaa skal have nogen Tid til at formulere de Ændringsforslag, der er antydede under Behandlingen her, henstiller jeg til ærede Medlemmer saa vidt som muligt at begrænse sig under den fortsatte Behandling af dette Spørgsmaal.

Slebsager: Jeg skal følge Formandens Henstilling og indskrænke mig til faa Bemærkninger. Jeg kan ikke dele de Betragtninger, det ærede Medlem fra Møen (Jessen) gjorde gældende under sin Omtale af Ændringsforslag Nr. 6. Det ærede Medlem mente, det vilde have uheldige Konsekvenser, idet mange af Nævnens Medlemmer ikke bor i Nævnskredsen. Der staar imidlertid i Loven, at de som Regel skal bo i Kredsen, og hvis det hyppigt ikke er Tilfældet, er det virkelig nødvendigt nøjere at faa fastsat, at de skal bo der. Den højtærede Minister tillagde for øvrigt ikke dette Ændringsforslag megen Betydning, saa det bliver vi nok enige om.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 11, som blev omtalt af Ministeren, bliver jeg nødt til at gøre et Par Bemærkninger. Der staar i Ændringsforslaget, at Nævnets Afgørelse skal begrundes, og saa er det selvfølgelig Mening, at der skal gives en virkelig Begrundelse. Den højtærede Minister mente ikke, at Fristerne kunde overholdes. Fristerne er satte her for at skulle overholdes, Afgørelsen skal foreligge „snaarest muligt og senest inden 4 Uger“, og naar der er sat denne Frist „senest inden 4 Uger“, er det Mening, at det skal betyde inden 4 Uger og ikke, at Afgørelserne, som i adskillige Tilfælde nu, skal kunne tage 2—3—4 Maanedere. Det kan